

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 385/2026-6

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Petra Molnára (sudca spravodajca) a sudcov Petra Straku a Ľuboša Szigetihó prerokoval oznámenie sudcu Ústavného súdu Slovenskej republiky **Miroslava Duriša** o jeho možnej zaujatosti vo veci vedenej pod sp. zn. Rvp 1390/2026 a takto

r o z h o d o l :

1. Sudca I. senátu Ústavného súdu Slovenskej republiky Miroslav Duriš **nie je vylúčený** z konania a rozhodovania vo veci vedenej Ústavným súdom Slovenskej republiky pod sp. zn. Rvp 1390/2026.
2. Toto uznesenie **n a d o b ů d a** právoplatnosť a vykonateľnosť okamihom jeho prijatia Ústavným súdom Slovenskej republiky.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Skutkový stav a námietka zaujatosti

1. Ústavný súd vedie pod sp. zn. Rvp 1075/2026 konanie o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED] zastúpeného ADVOKÁTSKA KANCELÁRIA KRIVILEG s. r. o., Moyzesova 46, Košice. Sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd vyslovil porušenie označených práv rozhodnutiami Špecializovaného trestného súdu v Pezinku a Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v jeho veci, označené rozhodnutia zrušil a vec vrátil Špecializovanému trestnému súdu v Pezinku, prikázal Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky okamžite prepustiť sťažovateľa z výkonu trestu, priznal mu primerané finančné zadost'učinenie v sume 10 000 eur a náhradu trov konania spojených s podaním ústavnej sťažnosti. Vec bola pridelená sudcovi spravodajcovi Liborovi Duřovi, ktorý je podľa čl. II bodu 3.1 Rozvrhu práce Ústavného súdu Slovenskej republiky na obdobie od 1. januára 2026 do 31. decembra 2026 (ďalej len „rozvrh práce“) členom IV. senátu ústavného súdu.

2. Sťažovateľ podaním z 19. mája 2026 podal námietku proti sudcom „IV. senátu ústavného súdu“, medziiným aj Miroslavovi Durišovi, ktorú odôvodnil tým, že senát IV. ÚS uznesením sp. zn.

IV. ÚS 56/2024 zo 6. februára 2024 odmietol ústavnú sťažnosť [REDAKOVANÉ] ktorý je spoluobžalovaným sťažovateľa v totožnej trestnej veci.

3. Sudca ústavného súdu Miroslav Duriš listom z 2. júna 2026 adresovaným predsedovi ústavného súdu oznámil v zmysle § 49 ods. 4 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“), že mu boli predložené vyjadrenia sudcov IV. senátu, o ktorých má podľa aktuálneho rozvrhu práce rozhodnúť jeho prvý senát ústavného súdu, ktorého je členom a predsedom (sp. zn. Rvp 1390/2026). Keďže sťažovateľ v námietke zaujatosti menovite namietal aj zaujatosť sudcu Miroslava Duriša, ktorého mylne považoval za aktuálneho člena IV. senátu, tento oznámil predsedovi ústavného súdu dôvody, ktoré môžu vyvolávať pochybnosti o jeho nestrannosti vo veci rozhodovania o podanej námietke zaujatosti proti sudcom IV. senátu.

4. Pokynom predsedu ústavného súdu z 2. júna 2026 bolo oznámenie v súlade s čl. IV bodom 1 písm. b) rozvrhu práce pridelené na rozhodnutie podľa § 51 ods. 2 prvej vety zákona o ústavnom súde do druhého senátu ústavného súdu oprávneného na rozhodnutie, ak ide o sudcov prvého senátu.

II.

Relevantná právna úprava

5. Podľa § 49 ods. 1 zákona o ústavnom súde sudca ústavného súdu je vylúčený z konania a rozhodovania vo veci, ak so zreteľom na jeho pomer k veci, účastníkom konania, zúčastnenej osobe alebo ich zástupcom možno mať pochybnosti o jeho nezaujatosti. Dôvodom na vylúčenie sudcu ústavného súdu nie sú okolnosti, ktoré spočívajú v postupe sudcu ústavného súdu v konaní o prerokúvanej veci alebo v jeho rozhodovaní v iných veciach na ústavnom súde.

6. Podľa § 49 ods. 4 zákona o ústavnom súde dôvody vylúčenia podľa odseku 1 alebo odseku 2 oznámi sudca ústavného súdu bezodkladne predsedovi ústavného súdu.

7. Podľa § 50 ods. 1 prvej vety zákona o ústavnom súde sudca ústavného súdu môže sám vyhlásiť svoju zaujatosť vo veci; musí tak urobiť písomne bezodkladne a uviesť jej dôvody.

8. Podľa § 51 ods. 2 prvej vety zákona o ústavnom súde ak ide o rozhodovanie v senáte ústavného súdu, o vylúčení sudcu ústavného súdu rozhoduje iný senát ústavného súdu určený rozvrhom práce.

III.

Posúdenie veci ústavným súdom

9. Ústavný súd na úvod zdôrazňuje, že nestrannosť sa obyčajne definuje ako neprítomnosť predsudku (zaujatosti) a straníckosti. V judikatúre Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“), na ktorú nadväzuje aj judikatúra ústavného súdu, sa rozlišuje nestrannosť subjektívna a nestrannosť objektívna. Subjektívne chápanie nestrannosti je posudzovaním správania súdu (sudcu). Subjektívna nestrannosť sa prezumuje, až kým nie je dokázaný opak, čo však je zriedkavý prípad. Nestrannosť z hľadiska správania sudcu je vlastne nedostatok subjektívnej nezaujatosti, o ktorom svedčí správanie sudcu. Objektívna nestrannosť sa naproti tomu neposudzuje podľa subjektívneho stanoviska sudcu, ale podľa objektívnych symptómov. Sudca môže subjektívne rozhodovať absolútne nestranne, ale napriek tomu jeho nestrannosť môže byť vystavená

oprávneným pochybnostiam so zreteľom na jeho štatút či funkcie, ktoré vo veci vykonával. Práve tu sa uplatňuje tzv. teória zdania, podľa ktorej nestačí, že sudca je subjektívne nestranný, ale musí sa ako taký aj objektívne javiť v očiach strán. Podľa názoru ESLP objektívny aspekt nestrannosti je založený na vonkajších inštitucionálnych, organizačných a procesných prejavoch sudcu a jeho vzťahu k prerokúvanej veci a k účastníkom konania. Rozhodujúcim prvkom rozhodovania o zaujatosti zákonného sudcu je to, či obava účastníka konania (jeho právneho zástupcu) je objektívne oprávnená. Treba rozhodnúť v každom jednotlivom prípade, či povaha a stupeň vzťahu sú také, že naznačujú nedostatok nestrannosti súdu (rozsudok ESLP vo veci Pullar v. Spojené kráľovstvo).

10. Ústavný súd, vychádzajúc z uvedeného, bral zo subjektívneho hľadiska do úvahy, že sudca ústavného súdu Miroslav Duriš sa sám za zaujatého v predmetnej veci nevyhlásil.

11. Pokiaľ ide o objektívne hľadisko nestrannosti, ústavný súd zastáva názor, že sťažovateľom uplatnená námietka zaujatosti proti sudcovi Miroslavovi Durišovi spočívajúca v jeho rozhodovaní o skoršej sťažnosti spoluobžalovaného v tej istej trestnej veci, ako aj oznámenie sudcu Miroslava Duriša nevzbudzujú objektívne pochybnosti o zaujatosti sudcu ústavného súdu Miroslava Duriša, ktorý má rozhodnúť o námietkach zaujatosti proti členom IV. senátu. Skutočnosť, že sudca Miroslav Duriš ako člen IV. senátu rozhodoval o ústavnej sťažnosti spoluobžalovaného v rovnakej trestnej veci, nezakladá jeho pomer k veci zakladajúci pochybnosť o jeho nezaujatosti a nie je dôvodom na jeho vylúčenie, keďže podľa § 49 ods. 1 zákona o ústavnom súde ide o inú vec na ústavnom súde.

12. Ústavný súd tak po preskúmaní obsahu spisu vo veci vedenej ústavným súdom pod sp. zn. Rvp 1075/2026 a dôvodov uvedených vo vyhlásení sudcu ústavného súdu Miroslava Duriša dospel k záveru, že v tomto prípade nie sú naplnené podmienky podľa § 49 ods. 1 zákona o ústavnom súde, ako aj podľa § 50 ods. 1 zákona o ústavnom súde na vylúčenie sudcu Miroslava Duriša z konania a rozhodovania vo veci vedenej ústavným súdom pod sp. zn. Rvp 1390/2026 (rozhodovanie o podaných námietkach zaujatosti), a preto rozhodol tak, ako to je uvedené v bode 1 výroku tohto uznesenia.

13. Ústavný súd v záujme rýchlosti a plynulosti konania rozhodol podľa § 70 ods. 1 zákona o ústavnom súde tak, že toto uznesenie nadobúda právoplatnosť a vykonateľnosť okamihom jeho prijatia ústavným súdom (bod 2 výroku tohto uznesenia).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 17. júna 2026

Peter Molnár
predseda senátu